

Esmu izteikts savu māju patriots, un nekur citur pasaulē man tā īsti nekad nav gribējies būt.

kora "Maska" mākslinieciskā vadītāja Jāņa Ozola sieva. – **Aut. piez.**). Korim būs pavisam īpašs koncerts 29. novembrī Tumes kultūras namā, un es tam rakstu ļoti apjomīgu četrdesmit minūšu garu dziesmu ciklu, kas top ar manas mammas dzejnieces Ivetas Šimkus brīnišķīgo dzeju. Tā būs pirmā reize, kad komponēšu mammas dzejoļus, un man ir ārkārtīgi liela atbildības sajūta. Tāpēc skaņdarbs top ļoti lēni, jo nevēlos nošaut greizi ar šo uzdevumu. Līdz šim nekad neesmu rakstījis dziesmas, nekad neesmu komponējis mammas tekstus. Tas būs īpašs koncerts, kurā pats piedalīšos, spēlējot klavieru pavadījumu. Ar savu apbrušo bālsu tur piedalīsies arī mana sieva Elīna Šimkus, kas šajā dziesmu ciklā dziedās soprāna solo partiju.

Savukārt kā pianists gatavojos gaidāmajai ziemas koncertsezonai. Top pilnīgi jauna, spoža un svinīga solo programma "Visskaistākā nakts" ar dažādu komponistu mūzikas romantiskajām, virtuozajām transkripcijām, pievērsoties man allaž tik dārgajai pianisma "zelta laikmeta" tradīcijai, kurā savulaik 19. gadsimtā un 20. gadsimta sākumā izcili pianisti bieži apdarināja populāras klasiskās mūzikas melodijas, veidojot īpaši efektīgus un spožus klaviermūzikas koncertskaņdarbus. Šo programmu atskaņošu savā turnejā pa Ekvadoru šī gada novembrī, savukārt Latvijas klausītāji to varēs dzirdēt 13. decembrī Dzintaru koncertzālē.

Kura ir tā koncertzāle, kurā jūs vēlēs atgriezties?

Ir divas pilnīgi atšķirīgas vietas. Viena no tām ir Mūzikas pils Barselonā. Tā ir skaistākā koncertzāle, kādu esmu redzējis. Man tur bijuši ļoti daudzi koncerti. Savulaik 2009. gadā es tieši šajā koncertzālē finālā uzvarēju Marijas Kanalsas starptautiskajā pianistu konkursā. Tā bija mana mūža lielākā uzvara, kas man atnesa ļoti daudz laba manā karjerā un manā dzīvē. Kaut kas, ko atceros ar lielu siltumu sirdī. Pēc tam tur atgriezies vēl vairākas reizes, spēlējot koncertus, un pēdējos gados es tur savukārt

atgriezies kā tā paša konkursa žūrijas loceklis. Tā man tiešām ir vieta, kur jūtos kā mājās. Un otra vieta, ko neaizmirsīšu nekad... Tā nav koncertzāle un tas pat nebija koncerts, bet vieta tepat mežā netālu no manām mājām Tukuma pusē. Ir tāda vieta mežā, kur šogad tika novietotas nelielas klavieres, mazs pianīns, lai filmētu Lielās talkas reklāmas klipus. Un man bija iespēja spēlēt klavieres – pirmo reizi mūžā mežā! Nekad neko tādu nebiju darījis, kaut mežs ir mans iedvesmas avots numurs viens. Un nu man bija iespēja tieši tur, tajā vietā, kur katru dienu eju pastaigā, spēlēt klavieres, improvizēt mūziku, kas man tajā brīdī nāca prātā, sasaucoties ar putnu balsīm visapkārt. Ceru ko tādu piedzīvot vēl kādreiz, varbūt pat koncertā klausītājiem. Latvijas mainīgie laika apstākļi gan ir tādi, ka koncertus rīkot mežā ir ļoti riskanti...

Teicāt, ka improvizētā koncerta vieta mežā ir netālu no jūsu mājām. Droši vien Tukuma novada Vecmokāns "Irbēm", pie kuru vārda blakus lepns flīģeļa rāmis, arī ir savs stāsts un sava nozīme jūsu dzīvē.

Protams. Māja ir celta pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados. Mans tētis Gunārs Šimkus šeit ieradās un sāka saimniekot 1978. gadā. Es piedzimu 1984. gadā, un šis ir manas dzimtās mājas, kur nu Šimku ģimene dzīvo jau trešajā paaudzē. Ja neskaita studiju gadus, ko pavadīju Amerikā, Spānijā un Vācijā, te esmu aizvadījis visu savu dzīvi. Tas viss, ko šie redzat, gan ēkas pirmais, gan otrais stāvs, ārējā apdare, pamatā ir mana tēta vienpersonisks roku darbs. Palīgu te bijis maz, tikai ļoti specifiskām lietām, piemēram, centrālā apkurei, bet viss pārējais ir mana tēta darināts. Tētis ir legendārs dziesmu autors, Latvijas pirmās rokgrupas "Katedrāle" dibinātājs sešdesmitajos gados. Viņš bija mans un arī manas talantīgās māsas Aurēlijas neatlaidīgākais klavierspēles skolotājs mājās, ārpus skolas nodarbībām, kur, protams, ar mums strādāja lieliski pedagogi. Bet milzīga loma visā manā pianisma attīstībā bērnībā, protams, bija tam, ka tētis katru dienu ar mani sēdēja pie klavierēm un strādāja bez atelpas, stundas neskaitidams. Tētis ir vesela pasaule ar visdažādākajiem talantiem. Un "Irbes" ir vienīgā vieta, kur jūtos patiesi laimīgs. Esmu izteikts savu māju patriots, un nekur citur pasaulē tā īsti man nekad nav gribējies būt. **MY**

lai bez bailēm stātos pretī gan apkārtējās pasaules ļaunumam, gan savām iekšējām vajībām.

Vai mūzika var ietekmēt sabiedrības noskaņojumu, sabiedrisko domu?

Es negribētu mūzikas lomu mazināt līdz tam, ka tā vienkārši ietekmē sabiedrisko domu, it kā pati sabiedriskā doma būtu kaut kas svarīgāks par mūziku. Mūzikai nav tik utilitāra pielietojuma, tā ir vārdos neapprakstāma. Es teiktu, dievišķa dāvana mums, cilvēkiem, ar kuras palīdzību varam kaut ko nest šajā pasaulē. Un tā ir liela atbildība katram māksliniekam, ko viņš vairo sev visapkārt. Pēdējo gadu laikā man tiešām ir sajūta, ka pasaule ap mani kļūst arvien tumšāka. Bet interesanti, ka mana mūzika pēdējo gadu laikā kļūst arvien gaišāka. Lai radītu kaut niecīgu, bet tomēr pretspēku tumšajam un ļaunajam.

Pie kā patlaban strādājat?

Jau vairākus mēnešus aktīvi komponēju, top ļoti neparasts, liels darbs, pie kura strādāju ilgāk nekā parasti. Vispār esmu komponists ātrrakstītājs, man patīk rakstīt ātri, kas, starp citu, kino mūzikai ir liela priekšrocība, jo parasti filmas nodošanas termiņi ir ļoti īsi. Topošais ir koncertskaņdarbs, ko man pasūtījis mana dzimtā novada Tumes koris, kuru vada brīnišķīgā, talantīgā latviešu diriģente Marta Ozola (Babites jauniešu